

van de regent van Bandar Bushire met enkele vaartuigen en een Engels patrouillescheepje dat op Basra handeldreef. Ze zijn er voor beloond. Naast de ene overgebleven gelia is een tweede gebouwd en te water gelaten. De handel slaagde goed. De suiker bracht f 22,10,- het pikol op, wat een winst van 100 % is. De resident bestelde 200.000 lb poedersuiker en 200.000 lb kandisuiker, waarvoor met andere koopwaren twee schepen van 150 voet nodig zijn. De Vrouwe Rebecca Jacoba [fol. 185] voerde voor f 240.730,- aan, waaronder f 235.085,- aan gouden en zilveren specie. De naar Batavia opgeroepen resident Jan van der Hulst vertrok na behoorlijk transport van zijn administratie te hebben gedaan en na betaling van wat hij schuldig was. Maar te Gamron aangekomen gaf hij te kennen dat hij via de kortste weg naar Europa wilde gaan, en hij eiste onder intimidatie van de schipper dat deze zijn goederen en slaven zou afgeven. Die weigerde dat en Van der Hulst beperkte zich met in een brief aan de Hoge Regering aan te voeren dat hij al jaren aan een kwijnende ziekte leed, die alleen in Europa kon genezen. Hij vreesde dat bij zijn aankomst in Batavia de re-tourschepen al vertrokken zouden zijn, en daarom wilde hij vanuit Bombay met een Engels schip repatriëren. Omdat hij met afgeschreven gage was opgeroepen, oordeelde hij niet meer in de dienst van de Compagnie te zijn. Bovendien voerde Van der Hulst aan dat hij alles wat hem aanging had verantwoord en in Nederland aan Heren XVII verslag zou uitbrengen. De advocaat-fiscaal [fol. 186] heeft de zaak in behandeling, de sekwester heeft de goederen van Van der Hulst, die aan boord waren gebleven, publiekelijk verkocht en zijn volmachten is bevolen niets zonder de toestemming van de Hoge Regering af te geven. De uitslag van deze zaak komt hopelijk met de aanstaande retourvloot.)

JAVA'S OOSTKUST

En vervolgen nu nopens den staat van Java's Oostkust dat de troupen van den soe-soehoenang en den sulthan, volgens een aparte brief van den heer Van Ossenberch, geschreeven den 9^e april, eerstdaags hunne kriegsverrigtingen tegen den swervenden prins Singo Sari¹, die den oostelijksten binnenlanden nog verontrusten, stonden te hervatten, schoon den gouverneur sijne onderwerping nog niet hopeloos stellende, hem daartoe een brief van den Sourabayschen gezaghebber had laten aanmanen. Zekere gewaande heylige had sig ook tot hoofd van eenige hondert bijgelovige swervers opgeworpen en den gouverneur genoodsaakt om den regent van Samarang, gesterkt met een detachement onser militie, uyt te zenden, waarmede men die booswigten uyt 's Compagnies territoir hoopte te verdrijven. Maar eene ongelukkige renkontre met deselven heeft ons, terwijl de schietgeweeren van den soldaat door een swaren regen onbruikbaar geworden waren, vijffentwintig Europeërs gekost en onse inlanders dermate bedeed gemaakt, dat alles in groote wanorde naar Samarang vlugten.

Eenige dagen had men werk om de kleynhartige Javanen van den schrik te doen bekomen. Maar de heer Van Ossenberch, fluks eenig volk van Japara en Damak ontboden hebbende, is onse inlandsche magt verseld van 24 dragonders (want meer konde het Samarangs guarnisoen niet missen) den 21^e april weder uytgetrokken. En heeft dien bijgelovigen hoop daags daaraan niet alleen totaliter geslagen en geheel uyt 's Compagnies territoir verdreeven, met agterlating van pieken, trommels, vaendels en seeven stukjes kanon. Maar zelfs het geluk gehad van hun hoofd (die sig den eernaam van panumbahan gaff) met drie sijne voornaamste aanhangers te doen sneuvelen, hunne hoofden sijn op staken tentoongesteld, en men heeft ook twee andere stokebranden die sedert in onse handen vielen, hunnen verdiende loon gegeven. Maar den tappa, off heylige, zelfs fond middele te ontkomen en sworff, met de verstroyde overblijfsels van sijne trouw in den landen der vorsten, die, gelijk men niet twijfelt, hen weldra geheel en al sullen doen vernielen.

Fol. 186r-187v.

1 Singo Sari; bedoeld lijkt de rebel Pangerang Singasari.